

มหากษัตริย์ยอดกตัญญู

โดย พ.อ. (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

ดูๆ ทุกคน...ก็รู้กันแล้วว่า
ความหวังของแม่ ที่มีต่อลูก ๓ หวังคือ

ยามแก่เฒ่า หวังเจ้า เฝ้ารับใช้
ยามป่วยไข้ หวังเจ้า เฝ้ารักษา
เมื่อถึงยาม ต้องตาย วายชีวา
หวังลูกช่วย ปัดตา เมื่อสิ้นใจ

ทีนี้...มาดูอย่างบ้าง...บุคคลที่เป็นยอดกตัญญู
ที่ประทับใจอาจารย์มากที่สุด คือใคร ทราบไหม ?
คือคนในภาพนี้...ในหลวงของเรา
ในหลวง...นอกจากจะเป็นยอดพระมหากษัตริย์ของโลก
...เป็น **THE KING OF KING** แล้ว
ในหลวงของเรา ยังเป็นกษัตริย์ยอดกตัญญูด้วย

ความหวังของแม่...ทั้งสามหวัง
ในหลวงปฏิบัติตามได้ครบถ้วน...สมบูรณ์
เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดให้แก่พวกเรา
ในหลวงทำกับแม่ยังไง ?
ตามอาจารย์มา...อาจารย์จะฉายภาพให้เห็น...

หวังที่ ๑ ยามแก่เฒ่า...หวังเจ้า...เฝ้ารับใช้...

ใครเคยเห็นภาพที่สมเด็จพระเจ้า
เสด็จไปในที่ต่างๆ แล้วมีในหลวง...ประคองเดินไป
ตลอดทาง...เคยเห็นไหม...? ใครเคยเห็น...
กรุณาขมวดมือให้ดูหน่อย...ขอบคุณ...เอามือลง

ตอนสมเด็จพระเจ้าเสด็จไปไหนเนี่ย...มีคนเยอะแยะ...
มีทหาร...มีองครักษ์...มีพยาบาล...
ที่คอยประคองสมเด็จพระเจ้าอยู่แล้ว
แต่ในหลวงบอกว่า...

“ไม่ต้อง...คนนี่...เป็นแม่เรา...เราประคองเอง”

ตอนเล็กๆ แม่ประคองเรา...สอนเราเดิน
หัดให้เราเดิน...เพราะฉะนั้น ตอนนี้แม่แก่แล้ว...
เราต้องประคองแม่เดิน เพื่อเทิดพระคุณท่าน...
ไม่ต้องอายุใคร...

เป็นภาพที่...ประทับใจมาก...
เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ท่านกตัญญูต่อแม่...
ประคองแม่เดิน ประชาชนที่มาเฝ้ารับเสด็จ...

สองข้างทาง ฟังนี้ ๕,๐๐๐ คน ฟังนั่น... ๘,๐๐๐ คน

ยกมือขึ้น...สาธุ แซ่ซ้อง...สรรเสริญ

“กษัตริย์ยอดกตัญญู...”

ในหลวง...เดินประคองแม่...คนเห็นแล้ว...เขาประทับใจ

ถ่ายรูป...เอามาทำปฏิทิน...

เอาไปติดไว้ที่บ้าน เพื่อแสดงความเคารพ...กราบไหว้...

ลองหันมาดูพวกเรา...ส่วนใหญ่ เวลาออกไปไหน

แต่งตัวโก้...ลูกชาย...แต่งตัวโก้...

ลูกสาว...แต่งตัวสวย...

แต่เวลาเดิน...ไม่มีใครประคองแม่...

กลัวไม่โก้...กลัวไม่สวย

ข้าราชการ...แต่งเครื่องแบบเต็มยศ...

ติดเหรียญตรา...เหรียญกล้าหาญ...เต็มหน้าอก...

แต่เวลาเดิน...ไม่กล้าประคองแม่...

กลัวไม่สง่า...กลัวเสียศักดิ์ศรี...

ประคองแม่...เป็นเรื่องของคนใช้...

หลายคน...ให้ประคองแม่...ไม่กล้า ทำอายุ...

เวลาทำดี...ไม่กล้าทำ...อาย

เวลาทำชั่ว...กล้า...ไม่อาย...

ใครเห็นภาพนี้ที่ไหน...กรุณาซื้อใส่กรอบ...

แล้วเอาไปแขวนไว้ที่บ้าน...

เอาไว้สอนลูก เห็นภาพชัดเจนไหมครับ ?

เท่านั้น...ยังน้อยไป...มาดูภาพที่ชัดเจนกว่านั้น...

หลังงานพระบรมศพสมเด็จพระเจ้า...เสด็จสิ้นลงแล้ว
ราชา...ของสมเด็จพระเจ้า...มาแถลงในที่ประชุม...
ต่อหน้าสื่อมวลชน...ว่า...ก่อนสมเด็จพระเจ้า
จะสิ้นพระชนม์ปีเศษ ตอนนั้นอายุ ๕๓
ในหลวง...เสด็จจากวังสวนจิตร...
ไปวังสระปทุมตอนเย็นทุกวัน

ไปทำไมครับ...? ไปกินข้าวกับแม่...
ไปคุยกับแม่...ไปทำให้แม่...ชุ่มชื้นหัวใจ...
พอเขาแถลงถึงตรงนี้ อาจารย์คกตะลึง..

โอ้โห!ขนาดนี้เชียวหรือในหลวงของเรา
เสด็จไปกินข้าวมือเย็นกับแม่...
สัปดาห์ละกี่วัน...ทราบไหมครับ?
พวกเราทราบไหมครับ...สัปดาห์ละกี่วัน?...๕ วัน...

มีใครบ้างครับ...? ที่อยู่คนละบ้านกับแม่
แล้วไปกินข้าวกับแม่...สัปดาห์ละ ๕ วัน หายาก...

ในหลวง มีโครงการเป็นร้อย...
เป็นพันโครงการ...มีเวลาไปกินข้าวกับแม่...
สัปดาห์ละ ๕ วัน พวกเราซี ๗ ซี ๘ ซี ๙
ร้อยเอก...พลตรี...อธิบดี...ปลัดกระทรวง
ไม่เคยไปกินข้าวกับแม่...บอกว่า...งานยุ่ง

แม่บอกว่า...ให้พาไปกินข้าวหน่อย...
บอกว่าไม่มีเวลา จะไปตีกอล์ฟ...
ไม่มีเวลาพาแม่ไปกินข้าว...
แต่มีเวลาไปตีกอล์ฟ...เห็นตัวเองหรือยัง...?

พ่อแม่...พอแก่แล้ว ก็เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง...
ฝนตก...น้ำเซาะ...อีกไม่นาน โคน...
พอถึงวันนั้น...เราก็ไม่มีแม่ให้กราบแล้ว...

ในหลวงจึงตัดสินพระทัย...ไปกินข้าวกับแม่
สัปดาห์ละ ๕ วัน เมื่อตอนที่สมเด็จพระเจ้าอายุ...๕๓

สัปดาห์หนึ่งมี ๗ วัน ในหลวงไปกินข้าวกับแม่ ๕ วัน

อีก ๒ วันไปไหนครับ...?

ดร.เซวี่ ณ สีลวันต์...องคมนตรี บอกว่า...

ในหลวง...ถือศีล ๘ วันพระ...

ถือศีล ๘ นี้ยังง...?

ต้องงดข้าวเย็น...เลยไม่ได้ไปหาแม่...

วันนี้เพราะถือศีล อีกวันหนึ่งที่เหลือ...

อาจจะกินข้าวกับพระราชินี...กับคนใกล้ชิด

แต่ ๕ วัน...ให้แม่ เห็นภาพชัดแล้วใช่ไหม...?

ตอนนี้เราขยับเข้าไปใกล้ๆ หน่อย
ไปดูตอนกินข้าว...ทุกครั้ง...ที่ในหลวงไปหาสมเด็จพระเจ้า...
ในหลวงต้องเข้าไปกราบ ที่ตัก...
แล้วสมเด็จพระเจ้า...ก็จะดึงตัวในหลวง...เข้ามากอด...
กอดเสร็จก็หอมแก้ม...

ใครเคยเห็นภาพ สมเด็จพระเจ้า...หอมแก้มในหลวงบ้าง...?
ภาพนี้...ถ้าใครมี...ต้องเอาไปใส่กรอบ
เป็นภาพความรักของแม่...ที่มีต่อลูก...อย่างยอดเยี่ยม

ตอนสมเด็จพระเจ้า...หอมแก้มในหลวง...
อาจารย์คิดว่า แก้มในหลวง...คงไม่หอมเท่าไร...
เพราะไม่ได้ใส่น้ำหอม
แต่ทำไม...สมเด็จพระเจ้าหอมแล้ว...ชื่นใจ...

**เพราะท่านได้กลิ่นหอม...จากหัวใจในหลวง
หอมกลิ่นกตัญญู**

ไม่นึกเลยว่า...ลูกคนนี้จะกตัญญูขนาดนี้
จะรักแม่มากขนาดนี้

ตัวแม่เองคือ สมเด็จพระเจ้า... ไม่ได้เป็นเชื้อพระวงศ์
เป็นคนธรรมดา...สามัญชน...เป็นเด็กหญิงสงวาลย์
เกิดหลังวัดอนงค์...เหมือนเด็กหญิงทั่วไป...
เหมือนพวกเราทุกคนในที่นี้
ในหลวงหนะ...เกิดมาเป็นพระองค์เจ้า เป็นลูกเจ้าฟ้า
ปัจจุบันเป็นกษัตริย์...เป็นพระเจ้าแผ่นดินอยู่เหนือหัว

แต่ในหลวง...ที่เป็นพระเจ้าแผ่นดิน...
ก้มลงกราบ...คนธรรมดา...ที่เป็นแม่

หัวใจลูก...ที่เคารพแม่...กตัญญูกับแม่อย่างนี้
หาไม่ได้อีกแล้ว...คนบางคน...พอเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่กล้าไหว้แม่...เพราะแม่มาจากเบื้องต่ำ...
เป็นชานา...เป็นลูกจ้าง...ไม่เคารพแม่...ดูถูกแม่

แต่...ในหลวง เทิดแม่ไว้เหนือหัว...นี่แหละครับความหอม

**นี่คือเหตุที่สมเด็จพระเจ้า...หอมก้มในหลวงทุกครั้ง...
ท่านหอมความดี...หอมคุณธรรม
หอมกตัญญู...ของในหลวง**

หอมก้มเสร็จแล้ว...ก็ร่วมโต๊ะเสวย...
ตอกินข้าวนี้...ปกติ...แค่เห็นลูกมาเยี่ยม...ก็ชื่นใจแล้ว...

นี่ลูกมากินข้าวด้วย...โอ้ย...ยิ่งปลื้มใจ

แม่ทั้งหลาย...ลองคิดดูซิ...
อะไรอร่อยๆ ในหลวงจะดักใส่ช้อนแม่...
อันนี้อร่อย...แม่ลองทาน...
รู้ว่าแม่ชอบทานผัก... หยิบผักมาม้วนๆ ใส่ช้อนแม่...
เอ้าแม่...แม่ทานซะ...ของที่แม่ชอบ
แทนที่จะกินแค่ ๓ คำ ๔ คำ
ก็เจริญอาหาร...กินได้เยอะ
เพราะมีความสุขที่ได้กินข้าวกับลูก
มีความสุขที่ลูกดูแล...เอาใจใส่...

กินข้าวเสร็จแล้ว...ก็มานั่งคุยกับแม่...
ในหลวงตำรึสกับแม่ว่ายังไง...ทราบไหม...?

ตอนในหลวงเล็กๆ... แม่เคยสอนอะไรที่สำคัญ...
“อยากฟังแม่สอนอีก”
เป็นยังไงบ้าง...? เป็นกษัตริย์...ปกครองประเทศ
...อยากฟังแม่สอนอีก...

พวกเรา เป็นยังไง...?
เราคิดว่า...เรารู้มาก...เราเรียนสูง...
เรามีปริญญา...แม่จบ ป.๔

เวลาแม่สอน...ตะคอกแม่ ดवादแม่ กระตืบเท้าใส่แม่
เพื่อจะตายอยู่แล้ว...รำคาญ...พูดจาซ้ำซาก...
เมื่อไหร่จะหยุดพูดซะที...เราเหยียบย่ำ หัวใจแม่...

พอสมเด็จพระย่าสอน... ในหลวงจะเอากระดาษมาจด...
มีอยู่เรื่องหนึ่ง...ที่จำได้แม่น...
สมเด็จพระย่า...เล่าว่า ตอนเรียนหนังสือที่ Swiss

ในหลวงยังเล็กอยู่...เข้ามาบอกว่า...อยากได้รถจักรยาน
เพื่อนๆ เขามีจักรยานกัน

แม่บอกว่า... “ลูกอยากได้จักรยาน...
ลูกก็เก็บสตางค์...ที่แม่ให้ไปกินที่โรงเรียนไว้ซึ” ...
เก็บมาหยอดกระปุก...วันละเหรียญ...สองเหรียญ...
พอได้มากพอ ก็เอาไปซื้อจักรยาน...

นี่คือสิ่งที่แม่สอน... แม่สอนอะไร...ทราบไหมครับ...?

ถ้าเป็นพ่อแม่บางคน... พอลูกขอ...
รีบกดปุ่ม ATM ให้เลย ประเคนให้เลย...
ลูกก็ฟุ้งเฟ้อ...ฟุ่มเฟือย...เหลิง...และหลงตัวเอง
พอโตขึ้น...ขับรถเบนซ์ชนตำรวจ...ก็ได้...
ยิงตำรวจ...ยังได้...เพราะหลงตัวเอง...
พ่อตนใหญ่ เห็นไหม...?
ตามใจ เท็ดทูน จนเสียคน...

แต่สมเด็จย่านี้...เป็นยอดคุณแม่...
สร้างคุณธรรมให้แก่ลูก...ลูกอยากได้...
ลูกต้องเก็บสตางค์ที่แม่ให้...ไปหยอดกระปุก...

แม่สอน ๒ เรื่อง

คือ...ให้ประหยัด...ให้ยืนอยู่บนขาของตัวเอง

ใครสอนลูกให้ประหยัดได้...

คนนั้นกำลังมอบความเป็นเศรษฐีให้แก่ลูก

พอถึงวันปีใหม่...สมเด็จพระย่าก็บอกว่า...

“ปีใหม่แล้ว...เราไปซื้อจักรยานกัน...”

“เฮ้อ...และกระปุก...ดูซิว่ามีเงินเท่าไร...?”

เสร็จแล้ว...สมเด็จพระย่าก็แถมให้...ส่วนที่แถมนะ...

มากกว่าเงินที่มีในกระปุกอีก...

มีเมตตา...ให้เงินลูก...ให้...ไม่ได้ให้เปล่า...

สอนลูกด้วย...สอนให้ประหยัด สอนว่า...อยากได้อะไร...

ต้องเริ่มจากตัวเรา...

คำสอนนั้น...ติดตัวในหลวงมาจนทุกวันนี้...

เขาบอกว่า...ในสวนจิตรเนย์...

คนที่ประหยัดที่สุด...คือ...ในหลวง...

ประหยัดที่สุด...ทั้งน้ำ...ทั้งไฟ...

เรื่องฟุ้งเฟ้อ...ฟุ่มเฟือย...ไม่มี

...เป็นอันว่า...ภาพนี้ชัดเจน

หวังที่ ๒ ยามป่วยไข้...หวังเจ้า...เฝ้ารักษา

ดูว่าในหลวงทำกับแม่ยังง...?

สมเด็จพระย่า...ประชวรอยู่ที่โรงพยาบาลศิริราช...

ในหลวงไปเยี่ยมตอนไหนครับ...?

ไปเยี่ยมตอน ตี ๑ ตี ๒ ตี ๔ เศษๆ...จึงเสด็จกลับ...

ไปเฝ้าแม่วันละหลายชั่วโมง...

แม่...พอเห็นลูกมาเยี่ยม...ก็หายป่วยไปครึ่งหนึ่งแล้ว...

ทีมแพทย์ที่รักษาสมเด็จพระเจ้า...เห็นในหลวงมาเยี่ยม

มาประทับ ก็ต้องฟัด...ตามไปด้วย

ต้องปรึกษาหารือกันตลอดว่า

...จะให้ยังไง...จะเปลี่ยนยาใหม่...?

จะปรับปรุงการรักษาอย่างไร...ให้ดีขึ้น...

ทำให้สมเด็จพระเจ้า...ได้รับการดูแลที่ดีขึ้น...

เห็นภาพใหม่...?

กลางคืน...ในหลวงไปอยู่กับสมเด็จพระเจ้า...

คืนละหลายชั่วโมง...ไปให้ความอบอุ่นทุกคืน

ลองหันมาดูตัวเองซิ...ตอนพ่อแม่ป่วย...

โผล่หน้าเข้าไปดูหน่อยนึง

ถามว่า...ตอนนี้...อาการเป็นยังไง...?

พ่อแม่...ยังไม่ทันได้ตอบเลย

ฉันมีธุระ งานยุ่ง ต้องไปแล้ว...โผล่หน้าไปให้เห็น

พ่อแม่เป็นมารยาท...แล้วก็กลับ...

เราไม่ได้ไปเพราะความกตัญญู...

เราไม่ได้ไปเพื่อทดแทนพระคุณท่าน...น่าอายไหม...?

ในหลวง...เสด็จไปประทับกับแม่...

ตอนแม่ป่วย...ไปทุกวัน...ไปให้ความอบอุ่น...

ประทับอยู่วันละหลายชั่วโมง...นี่คือ...สิ่งที่ในหลวงทำ

คราวหนึ่ง...ในหลวงป่วย...สมเด็จพระเจ้า...ก็ป่วย...

ไปอยู่ศิริราช...ด้วยกัน...อยู่คนละมุมตึก...

ตอนเช้า...ในหลวงเปิดประตู...แอ๊ด.....ออกมา...

พยาบาลกำลังเข็นรถสมเด็จพระเจ้า

...ออกมารับลมผ่านหน้าห้องพอดี

ในหลวง...พอเห็นแม่...รีบออกจากห้อง...

มาแย่งพยาบาลเข็นรถ
มหาดเล็ก...กราบทูลว่า ไม่เป็นไร...ไม่ต้องเข็น
มีพยาบาลเข็นให้อยู่แล้ว
ในหลวงมีรับสั่งว่า...
แม่ของเรา...ทำไมต้องให้คนอื่นเข็น
เราเข็นเองได้...

นี่ขนาดเป็นพระเจ้าแผ่นดิน...เป็นกษัตริย์...
ยังมาเดินเข็นรถให้แม่
ยังมาป้อนข้าว...ป้อนน้ำให้แม่...
ป้อนยาให้แม่ให้ความอบอุ่นแก่แม่...เลี้ยงหัวใจแม่...
ยอดเยี่ยมจริงๆ...เห็นภาพนี้แล้ว...ซาบซึ้ง...

หวังที่ ๓ เมื่อถึงยาม...ต้องตาย...วายชีวา...

หวังลูกช่วย...ปิดตา...เมื่อสิ้นใจ

วันนั้น...ในหลวง...เฝ้าสมเด็จพระเจ้า
อยู่จนถึงตี ๔ ตี ๕ เฝ้าแม่อยู่ทั้งคืน...
จับมือแม่...กอดแม่...ปรนนิบัติแม่
...จนกระทั่ง “แม่หลับ...” จึงเสด็จกลับ...

พอไปถึงวัง...เขาโทรศัพท์มาแจ้งว่า...
สมเด็จพระเจ้าสิ้นพระชนม์...
ในหลวง...รีบเสด็จกลับไป...ศิริราช...
เห็นสมเด็จพระเจ้านอนหลับตาอยู่บนเตียง...
ในหลวงทำยังไงครับ...?

ในหลวงตรงเข้าไป...คุกเข่า...

กราบลงที่หน้าอกแม่...พระพักตร์ในหลวง...
ตรงกับหัวใจแม่...
“ขอหอมหัวใจแม่...เป็นครั้งสุดท้าย...”
ซบหน้าอิง...อยู่นาน...
แล้วค่อยๆ...เงยพระพักตร์ขึ้น...น้ำพระเนตรไหลนอง...

ต่อไปนี่...จะไม่มีแม่ให้หอมอีกแล้ว...
เอามือ...กุมมือแม่ไว้ มีอนิมๆ ...
ที่ไกวเปลนี้แหละที่บ้านลูก...จนได้เป็นกษัตริย์...
เป็นที่รักของคนทั้งบ้านทั้งเมือง...ชีวิตลูก...แม่ป็น...

มองเห็นหรี...ปักอยู่ที่ผมแม่...
ในหลวงจับหรี...ค่อยๆ หวีผมให้แม่
...หรี...หรี...หรี...หรี...ให้แม่สวยที่สุด...
แต่งตัวให้แม่... ให้แม่สวยที่สุด...
ในวันสุดท้ายของแม่...

เป็นภาพที่ประทับใจอาจารย์ที่สุด...
เป็นสุดยอดของลูกกตัญญู...
หาที่เปรียบไม่ได้อีกแล้ว...
กษัตริย์...ยอดกตัญญู

ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

คัดลอกจาก....
หนังสือเรื่องหยุดความเลว...ที่...ไล่ล่าคุณ
โดย พันเอก (พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน